

Alexander Stainforth

ZIMNÍ ZÁMEK



Alexander Stainforth

ZIMNÍ ZÁMEK



Alexander Stainforth

ZIMNÍ ZÁMEK

Tato kniha je dílem fikce. Místa, kde se děj odehrává, byla přizpůsobena příběhu. Jména, postavy a události jsou pouze výtvořem mých představ.

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2021

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2021

Images and Cover Art Illustration

© Nikolina Petolas / Trevillion Images, 2021

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2021

Photograph of the Author: Petra Křížová, 2021

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2021

ISBN 978-80-7475-365-7

Prolog

*Londýn
Listopad 1840*

*B*yl to jenom sen... Další noční můra, která ji probudila uprostřed noci, zchvátila jí tělo jako horečka a naháněla jí takový strach, že sotva dokázala popadnout dech.

Noční děsy, říkávala její teta Mildred. Pokaždé, když se Isabel v dětství s výkřikem vzbudila, vpadla do jejího pokoje se svíčkou a seděla u ní třeba i hodinu, než se uklidnila. A odcházela, až když se ujistila, že dívku netrápí obrazy, které ve snu spatřila, které jí připadaly tak živé a útočily na ni jako dotěrní démoni na bezvěrce.

Peklo, zašeptala Isabel v duchu a otřásla se.

Možná jsem opravdu tak zavrženíhodná, pokračovala v úvahách, že si zasloužím jen věčné zatracení. Nikdo mi neodpustí, ani já si nedokážu odpustit.

Noční košili měla zbrocenou potem. Co by teď dala za lázeň, ale v tento čas nechtěla nikoho ze sloužících obtěžovat.

Spánku už se protentokrát vzdá. Nebude pokoušet další hrůzy, ty dlouhé pařáty, které ji stahovaly do temnoty.

Přetočila se na bok a pokoušela se myslet na hezké věci. Na to, až se uvidí se svou nejlepší přítelkyní Dellou, která v lednu přijede s rodiči do města, jak se podělí o zážitky a dojmy z nových knih...

Jenomže noční můra se jí nehodlala vzdát.

Proč se pořád vrací a nenechá ji na pokoji?

A proč se nikdy nedozví, co znamenají ty zvuky?

Pevně stiskla víčka ve snaze zahnat představy hlasů a kouře, který jí tehdy zaplavil hrdlo, až málem zemřela.

Ale přišel *on*.

On...

Zničila mu rodinu, část domova – sídlo zvané Zimní zámek –, a přesto ji vynesl ven do davu lidí, kteří za ním před několika minutami volali, aby se pro ni nevracel, že už jí nemůže pomoci.

Ale mohl. A udělal to.

Jen díky němu přežila. Zachránil ji před plameny, ale přesto jí připadalo, že ji poznamenaly. Očistily ji od nezkrotnosti, s níž přišla na svět. A stvořily novou duši. Nešťastnou duši ovšem, která neměla nikoho jiného než tetu, strýce a jedinou přítelkyni. A výčitky svědomí.

Ach, ty neutuchající výčitky, které jí bránily uvolnit se, jež jí často připomínaly, že by se z ničeho neměla radovat a už vůbec ne prožít nějaké štěstí!

Po tom požáru se dozvěděla, že se její zachránce zranil. Zřítěla se na něj část hořící knihovny. To jeho výkřik, naplněný bezednou bolestí, si vybavovala. Jsou to ony zvuky, které ve snu slyšíš? Je to jeho bolest, co ji mučí?

Zavrtěla se a přetočila se na druhý bok. Z této polohy viděla na okno, jímž dovnitř proudil měsíční svit. Prostupoval skrze sklo a skoro až něžně odhaloval zákoutí pokoje. Nic jí tu nemohlo připomínat onen večer, nic ji nemohlo děsit. Byla v bezpečí. Jejím největším nepřítelem byla ona sama, její mysl spřádající střípky minulosti z nočních mūr.

Kéž by už všechno pominulo! Ale pokud během deseti let nenašla klid, proč by se měl dostavit nyní? Žádá po osudu příliš.

Je to tvoje vina?!

Ne, ne, ne! opakovala si v duchu. Matka na ni křičela přede všemi, kteří včas unikli na nádvoří – včetně *jeho* rodičů –, a s hrůzou sledovali, jak plameny zachvacují sídlo. Někteří z nich se vydali sluhům na pomoc, hasili požár, pokoušeli se ho zdolat a zabránit mu v dalším ničení.

Isabel mezitím přicházela k sobě v náručí Nicholase, nejstaršího syna hraběte Hamiltona a svého vysvoboditele. Lapala po dechu, pokoušela se zaostřit zrak a rozeznat, co se kolem ní děje. On jediný ji konejšil, přes svou bolest, přes vlastní zranění, jak si až později uvědomovala. Hladil ji po tváři a něco šeptal. Nerozuměla mu.

Byla jen dítě... Nedávno oslavila osmé narozeniny. A dodnes si nepamatovala, co se stalo, jak se jednotlivé kousky událostí přesně odehrály. Většinu té hrůzy znala jen z výjevů, které k ní přicházely během spánku.

Něco skutečného si však přece jen vybavovala.

Bezpočet zapálených svící.

Měla je na svědomí ona?

Připomněla si sny, vrátila se ke každému z nich, až do okamžiku, kdy to začalo...

Všichni se bavili v sále, kam nesměla. Měla poslechnout matku a zůstat v jejich přiděleném pokoji, všetečnost ji však vylákala na chodbu. Byla zvědavá na toalety urozených dam, z úkrytu by mohla zaslechnout jejich rozhovory, pozorovat lokaje. Rozhodně by to byla větší zábava, než zůstat zavřená v místnosti a propadnout nudě. Sama hraběnka Hamiltonová rodičům navrhla, aby Isabel strávila čas s ostatními dětmi, ale rezolutně odmítli. Jako kdyby se báli, že je Isabel může něčím nakazit.

Kéž by jen věděla, jak slavnost dopadne! Kdyby tušila, co se může stát, dobrovolně by se zamkla a poslušně vyčkávala na návrat rodičů.

Zpočátku se jí dobrodružství zdálo být neškodné. Zpoza závěsů sledovala průběh plesu, nohou si polepávala do rytmu hudby a snila o tom, že je jednou z těch dam, které se nechávají unášet tancem a propadají kouzlu noci.

Dětské bystrosti však neuniklo, že dívka a mladík ze zdejšího služebnictva proklouzli do postranní zadní místnosti.

Co tam šli dělat? Co se za těmi dveřmi skrývá?

Sice se nabádala, aby se nepohnula z místa, jenomže se nedokázala zastavit.

Pár dam i pánů si povšimlo, jak se kradla kolem sálu, ale vypustili ji z mysli, když jim zmizela z dohledu.

Stiskla kliku a vešla dovnitř.

Čekala... Nevěděla, co vlastně čekala. Jenom ne tohle.

Ocitla se v obrovské knihovně, osvětlené několika svícný. Knihy tu zabíraly plochu od podlahy ke stropu, umístěné v mohutných vyřezávaných policích. Ani celý život by jí nestačil, aby je stačila přečíst. Kráčela místností s pootevřenými ústy, jak nevycházela z úžasů. Prsty občas o nějaký svazek zavadila a napadlo ji, co je asi na jednotlivých stránkách. Ilustrace? Mapy? Nákresy nějakých bájných živočichů?

A pak spatřila příjemné zákoutí, kde si zdejší pán a jeho nejbližší mohou nerušeně číst. Dvě polstrovaná křesla, jednu tmavě hnědou pohovku, na kterou by se mohla schoulit, a stůl s několika nedopitými sklenkami vína. Opodál stála i karafa.

Ohlédl se. Mohla by to udělat, ukrýt se zde a tajně prolistovat některé svazky. Ode dveří by ji nikdo nezahlédl, i když by tam zapálila svíce.

Za křeslem, na dalším menším stolku, ležel velký svazek, a tak se k nálezů instinktivně vydala, když její pozornost upoutalo i cosi jiného. Zaslechla zvláštní

dívčí chichotání a chraplavý šepot mladíka. Ozýval se z potmělé části na opačné straně místnosti. Tak ráda by zjistila, co se tam odehrává, co objevili, že jim to připadá k smíchu!

Najednou se dveře prudce otevřely a práh překročil vysoký statný muž, který svým rozčileným hlasem rozbil zábavnou atmosféru.

Isabel se svezla za křeslo, kde ji nemohli spatřit. V podstatě se pro ně stala neviditelnou.

„Chcete snad přijít o práci?!“

Nerozeznala, co mladík, přistižený s dívkou zřejmě při nějaké špatnosti, muži odpověděl. Zněl vystrašeně a koktal. Ale jistojistě se omlouval, načež ten druhý vztekle odsekl a poslal je zpět starat se o hosty. Potom přešel pohledem po místnosti a také odešel.

Isabel si oddechla. Ujistila se, že v knihovně zůstala sama, posadila se na pohovku a upřela zrak na nedopité víno. Možná by mohla ochutnat. A pak z polic vytáhne několik svazků a zabije tím celý dlouhý ples. Snad se také unaví a později se jí podaří usnout.

Ano, přesně tak to udělá.

Víno bylo vynikající. Ne příliš těžké a trpké, lehcě nasládlé.

Upila z jedné sklenky.

Pak z druhé a... A potom si ještě z karafy dolila. Nakonec je přestala počítat. Přinesla na stůl další svíčky a zapálila v nich svíčky. Rázem měla dostatek světla a mohla si jít vybrat knihy. Nohy se jí pletly, jak se s ní svět následkem vína točil. Chvilí napravo, chvíli nalevo. Takhle nějak si představovala, že musí být náročné udržet rovnováhu na lodi. Naštěstí se mohla opírat o knihovnu.

Náhodně vytáhla dvě knihy a v náručí se s nimi vrátila do pohodlného čtecího koutku. Cesta zpět byla náročnější, alkohol působil stále silněji, a když položila

svazky na stůl a chystala se posadit, netrefila se a spadla rovnou na podlahu. Uhodila se do zad a zanaříkala. Rychle však utichla.

Klika cvakla a ozvaly se kroky, které se nezadržitelně blížily. A ona mohla udělat jediné, aby ji nikdo neodhalil – odplazit se znovu za křeslo a zůstat potichu.

Poté už si jen nejasně vybavovala nějaké hlasy a divné zvuky. Všechno se s ní točilo. I když zavřela oči, svět jí děsivě smýkal a celou ji pohlcoval.

První, co si od té chvíle uvědomovala, byl *jeho* křik.

Musel to být některý ze sloužících, kdo si jí předtím všiml, kdo upozornil, že v knihovně je přece ještě *ta dívka*! Nebo to bylo jinak?

Jeho křik.

Snažil se ji vzkřísit, nebo už ho mučily popáleniny? Nevybavovala si, kdy se to přihodilo, kdy se police knihovny zhroutily. Když mířil pro ni, nebo když ji vynášel ven?

Posadila se. Začalo se jí těžce dýchat, jak představy získávaly pevné obrysy a zapojily se do nich všechny smysly.

Musí otevřít okno, nadýchat se čerstvého vzduchu a přestat na to myslet.

Proč už ji minulost nenechá na pokoji? Proč ji nepropustí z drtivých spárů?

Zhluboka se nadechovala a vydechovala. Přivřela oči, soustředila se jen na vzduch, který jí proudil do plic a konejšil její horečnatou krev.

Kéž by existoval nějaký nápoj zapomnění! Dala by za něj cokoliv. Takhle nemůže dál žít. Celé roky se od onoho večera nedokázala oprostít! Mohla doufat, že se to během dalších let zlepší? Ne, tak naivní zase nebyla.

Vzdychla si a lehce strčila do dřevěného rámu okna. Noci teď byly studené, skoro až mrazivé, přesto

chtěla mít jistotu, že není uvězněná mezi stěnami, že se neudusí.

S nelibostí pohlédla na postel, do ní se nevrátí. Jen by se po zbytek noci převalovala a nezamhouřila by víčka.

Vzala zavděk pohovkou, která stála zády k posteli, a zírala na protější stěnu, již nezdobily tapisérie ani žádný obraz z rodinné historie, ale police plné nových knih. Tentokrát však nesplnily účel, nelákalo ji jít si číst.

Zavrtěla hlavou a znovu si mocně vzdychla. Po těle jí přejel mráz. Každý chloupek na těle se jí postavil, když se střetl s jejími vzpomínkami.

Tím požárem její utrpení neskončilo.

Matka s otcem si pochopitelně nechali ihned sbalit a opouštěli sídlo hraběte Hamiltona, jako by byli skutečnými viníky. Sotva začalo svítat, když jejich kočár zběsile vyrazil z nádvoří a hnal se bez jediné přestávky z Corby až do jejich domova v Brackley.

Třásla se. Ano, i teď se musela obejmut pažemi, aby zahнала nepříjemný pocit, a s hlubokým nádechem ukonejšila splašené srdce.

Rodiče s ní od odjezdu nepromluvili. Připadalo jí, že na ni odmítají i na pouhou vteřinu pohlédnout.

A všude byl pořád cítit kouř! Usadil se jim v chřípí, a ne a ne se jej zbavit!

„Matko,“ promluvila Isabel, když už celou hodinu panovalo ticho.

„Nevím, proč mě nebesa tak proklínají,“ prohlásila Gwendolyn Prestonová. To, že jí nevěnuje přívětivé slovo, Isabel očekávala. Hádala i, že se s ní ani teď nestřetne očima, ovšem právě v tom se mýlila. Lady Prestonová se na dceru nenávistně zaměřila.

„Už od příchodu na svět jsi mi ničila život! Dívka... Vytrhla jsi mi z lůna zbytek nadějí, kvůli tobě už nepřišlo

žádné další dítě! Ano, tenkrát jsi mě zničila, ale dnes... Kvůli tobě... je všechno... Kéž by ses nikdy nenarodila!“

Isabel zaťala ruce do polstrování. Slunce matce ozářilo obličej, a ona si v něm přečetla každý detail jejích emocí.

Matka k ní necítila nic. Ne, tak to vlastně nebylo – ona k ní totiž něco cítila. A to *něco* se Isabel navždy zapsalo do duše.

„Je to jen dítě,“ hlesl otec, ale dál se věnoval pozorování krajiny, která se míhala za oroseným okénkem kočáru.

„Co to povídáš?!“ vyštěkla Gwendolyn hlasitě. „Je to malý ďábel, který nám celé roky škodí! Nikdo z našich přátel nemá tak neposlušného... spratka! Kdyby můj bratr s manželkou neodjeli, mohli jsme ji u nich nechat na celé léto, jak jsme plánovali, a nebrat ji na ples! Proč narychlo opustili Bedford? Proč služebnictvo ulehlo s horečkou? Ta malá bestie v tom má určitě prsty! Jen se na ni podívej!“

Isabel polkla. Vyhledala očima otce – přece ji musí hájit! Musí vyvrátit matčina slova, přesvědčit ji, že se mylí, vždyť ona nic zlého neudělala! Tedy nic, čeho by si byla vědoma. Nevzpomíná si a...

„Ten muž, co si četl v knihovně, uhořel kvůli tobě! Nemohli ho zachránit! A nejstarší syn Hamiltonů bude mít navždy poznamenanou tvář! Jak jsi tam mohla zapálit tolik svící!“

Isabel zavrtěla hlavou. O čem to matka mluví? Jaký muž v knihovně? Nevěděla přece, že tam je někdo další! Z očí jí vyhrkly slzy a koulely se jí po obličejí. Ne, ne, ne! Chtěla křičet, toužila se probudit a zjistit, že nic z toho není pravda a...

„Už přestaň, Gwendolyn,“ zvýšil hlas Ethan Preston a obrátil se k manželce. „Nevidíš, že je ze všeho zmatečná?! Nemusíš jí stále opakovat ty příšerné věci!“

Gwendolyn se hystericky zasmála. „Ale ano, musím! Pomůže to přece nám i jí! Sám jsi to říkal!“

Kočár se nepříjemně otrásl, když najel na cestu vymletou po vydatném dešti. Zdálo se, že se proměnila v plátno drobných kamínků, kvůli nimž se museli přidržovat, aby to s nimi tolik neházelo.

„Tenhle strašný úsek má určitě také na svědomí,“ poznamenala matka a s odporem se od ní odvrátila.

Ethan Preston se na Isabel konečně zadíval. Chystala se uhnout očima, ale ty jeho nebyly přísné a zlostné jako matčiny. Spatřila v nich lítost. Nebyla si ovšem jistá, koho otec lituje – sebe a života, během kterého nebyl schopen zplodit dědice, či jen ubohou dceru?

Přála si, aby jí řekl něco milého, ukonejšil ji. Stačilo by jen: *Všechno bude zase dobré, uvidíš*. Kdyby těch pár slov pronesl, dal by jí naději.

Místo toho začal znovu vyhlížet z kočáru.

Isabel zavřela víčka a přitiskla se k opěrce, jako by jí silou vůle dokázala prorazit a uniknout odtud.

Vždy věděla, že jsou rodiče chladní a nedokážou projevit přízeň ani sami sobě. Nyní jí došlo, že jim na ní opravdu nezáleží, je pro ně přítěží. Připadala jim divoká, všetečná, nezkrotná. Neuplynul den, kdy by si nevyslechla řadu kázání.

Nenávidí ji.

A otec není o nic lepší než matka, jen se umí ovládat. Vnímá ji jako zklamání, toužil po synovi. A Bůh mu dal pouze ji.

Noční hrůza na panství hraběte z Corby jejich už tak pochybné vztahy nadobro zničila.

Nikdy se tam neměla ocitnout.

Nikdy.

Ale osud s ní měl jiné plány, i v následujících letech.

Měsíc po příjezdu do Brackley se rodiče vypravili do Londýna, a už se nevrátili. Říkalo se, že je při zpá-

teční cestě přepadli lupiči. Isabelina matka na sobě neměla jediný šperk, otce připravili i o kapesní hodinky. A kromě toho jim také vzali život.

Na Isabel se přece jen usmálo štěstí, protože měla kam jít. Tetička Mildred a strýc Harold Jonesovi se pro ni rozjeli, jakmile se k nim ta hrozná zpráva donesla.

Vzali Isabel k sobě, vychovali ji. A postarali se o to, aby se cítila milovaná, aby zapomněla, jak se k ní chovali její vlastní rodiče, a dokázala čelit pomluvám, že to kvůli ní zahynul člověk a dalšího znetvořila.

Ještěže je mám, pomyslela si Isabel. Ponořila se tak hluboko do vzpomínek, až sebou trhla, když si uvědomila, že se rozednívá.

Ráno...

Pocítila úlevu, která se jí rozlila v hrudi jako klidné vlny moře. Loď, která se zmítala v noční bouři, byla zachráněna.

Několik hodin nechala okno pootevřené, po okenní tabuli se šplhal slabý mráz a veškeré teplo z místnosti vyprchalo. Isabel se otrásla. Její duše sváděla věčný boj o naději a vykoupení. A pravděpodobně i tentokrát nad temnotou zvítězila jen díky neviditelnému strážnému andělovi.

Ale ona si nezasloužila světlo. Rodiče jí opakovali, jaké hrůzy způsobila. Mrtvý v knihovně nebyl nikdo jiný než manžel prvorozené dcery hraběte Hamiltona, jehož nejmilejší syn Nicholas je znetvořený navěky. Oheň mu prý popálil obličej. Zničila život dobrým lidem. A to slýchávala od ostatních celých dalších deset let. Vždy se našel někdo, kdo jí to milerád připomněl. Krutost neznala mezí.

Občas jí připadalo, jako by se v dětství vykoupala v lidské krvi a nikdy za to nepřestane platit. A cítila, že se blíží něco mnohem horšího. Ty sny a nepokoje zvěstovaly, že se minulost brzy přihlásí o slovo a bude si

chtít vyrovnat účty. Je natolik silná, aby takový souboj podstoupila a obhájila svou dětskou nevinnost?

Ale co když má na rukou skutečně krev?

Nebyla si ničím jistá. Za celé ty roky si nevzpomněla, co se v knihovně přesně odehrálo. Jednotlivé obrazy halila mlha. A když si myslela, že má pravdu nadosah, pokaždé jí unikla a možné konce dokreslovaly jen fantazie, a zejména noční můry.

Vstala a zavřela okno. Pohlédla na sebe do zrcadla, prsty si uhladila rozčuchané vlasy a přikývla.

Brzy ji přijde probudit komorná. Připraví jí toaletu na snídani a pak začne den jako každý jiný.

Další den, který bude muset přežít...

Kapitola 1.

Leden 1841

Londýn

Isabel Prestonová prožívala po dlouhé době konečně pěkný den. Právě se usadila na pohodlné pohovce vedle své přítelkyně Delly Backerové, v ruce svírala porcelánový šálek silného čaje a nepřestávala se usmívat. Skoro se zdálo, jako kdyby dostala křeč a nedokázala tváře uvolnit, ale přitom působila vesele.

„Jsem tak ráda, že jste přijeli!“ vyhrkla, napila se a odložila nápoj na stůl. Jen koutkem oka přejela po tácu plném cukrovinek, a už se jí sbíhaly sliny. Natáhla se pro jeden čokoládový kousek a vychutnávala si božskou chuť.

Della protočila oči a sladkostí se odmítala dotknout i pohledem.

„Měla jsem poškodit kočár, vlastně všechny čtyři, abychom se do Londýna nemohli rozjet! Víš, co nás čeká, že? Peklo! Naprosté peklo!“ Della si upravila světlou loknu a upozornila Isabel, že jí v koutku úst uvízl drobek.

„Přece to nebude tak hrozné. Alespoň pro tebe. Kdoví, třeba se ti některý mladík hned zalíbí, a ráda mu řekneš *ano!*“ namítla Isabel. V duši však pocítila ostré bodnutí. Della se určitě brzy provdá za muže, který ji bude milovat, protože neexistuje možnost, že by si ji někdo neoblíbil. Byla krásná a velmi štíhlá, ačkoli neustále propadala panice, že tloustne. Když jí na plavé vlasy dopadly paprsky slunce, celá se rozzářila

a nepůsobila ani jako lidská bytost. Víla – ano, přesně tak si ji Isabel zařadila. Nádherná víla s mléčnou pletí a dokonalým drobným nosem.

„O tom pochybuji. Pravděpodobně dopadnu jako ostatní. Nejsem ničím výjimečná – čeká mě svatba a život s mužem, kterého nejspíš ani nebudu milovat. Ale asi je to tak obvyklé.“

Isabel se zamračila, přítelkyně zněla poměrně zoufale. Netušila, že Dellu další kapitola života tolik děsí. Sama Isabel měla v tomto ohledu jasno. Klepy o tom, co způsobila v dětství, se znovu šířily. Dohazovačky i matky se záhy dozví, že tato debutantka si nezaslouží špetku pozornosti. Už v osmi letech zapálila sídlo rodiny Hamiltonů. Kvůli ní uhořel jeden její člen, navíc nejstarší syn hraběte Hamiltona zůstal zohavený a jen zřídka se ukazuje ve společnosti. Ne, ji nikdo chtít nebude. Stane se z ní stará panna, která se o sebe po smrti tety a strýce nedokáže postarat.

Ach, už zase přemýšlí o samých hrůzách místo toho, aby si užívala Dellin návrat!

„Je to náš osud,“ prohlásila Isabel po krátké odmlce. „Jsme ženy. Od malička nás vychovávají k tomu, že se staneme něčími manželkami, postaráme se o rodinu, domácnost... Jiných příslibů se nám nedostalo.“

„Přesně tak,“ souhlasila Della hořce. „Kdybychom měly stejná privilegia jako muži, zařídila bych si život po svém.“

„Jak?“ zeptala se Isabel se zájmem. S Dellou se znala dlouhé roky a kupodivu toto téma příliš nerozebíraly. Proč také, když směr jejich života byl už dávno předem dán?

„Ráda bych podnikala,“ vyhrkla Della s nadšením.

Isabel se napřímila a odtáhla se od přítelkyně, aby se ujistila, že před ní stále sedí tatáž dívka. „V čem? Pokud by to tedy bylo možné...“

„Počkej chvíli.“ Della vyklouzla ze společenského pokoje a za chvíli se vrátila se skicářem. „Poslední tři měsíce na venkově jsem nedělala nic jiného.“

Z Delly sálalo nadšení. Isabel by přísahala, že by se o ně mohla popálit, kdyby se přítelkyně dotkla.

„V dopisech ses o tom nezmínila.“

„Nechtěla jsem, aby ses mi vysmála. Ale teď, když je můžeš vidět...“ Della před ní rozložila skicář a ukazovala jí nákresy nádherných plesových šatů. Když už Isabel měla pocit, že tyto jsou nejhezčí, následující je předčily. A ty odvážné dekolty! Neměly nic společného se současnou, podstatně upjatější módou. Obdivovala široké i úzké sukně, umně zobrazené šperky, které jim dodávaly takřka nadpozemské kouzlo... Kdyby si měla vybrat jen jedny, nedokázala by se rozhodnout, váháním by strávila určitě týden, a stejně by si nebyla jistá správnou volbou.

„Jsou... Nemůžu slovy vyjádřit, jak moc jsi talentovaná!“ Myslela to upřímně a její reakce Dellu očividně potěšila. Rychle návrhy zase sbalila a strčila je na podlahu pod pohovku.

„Kdyby je viděla matka, nejspíš by mě poslala na převýchovu na druhý konec světa.“

Isabel se odmlčela. Přemýšlela nad jejich budoucností a s politováním si uvědomila, že všechny dívky, které znala, čeká to samé. Některá bude šťastnější, jiná méně, ale v podstatě nemají žádnou velkou naději na změnu. Nedokázala si představit, co by se muselo stát, aby měly stejné možnosti něco dokázat jako muži.

Jenomže, jak říkala její teta Mildred, tohle je patriarchální svět. A čím dřív se s tím smíří, tím dřív otupí zoufalství, a nakonec zjistí, že jednoduchý život nemusí být očištec.

Isabel si ale kvůli pomluvám nikdo nebude chtít vzít. A těžko na tom jako stará panna bez majetku

bude lépe než finančně zajištěná žena, kterou manžel možná nemiluje, ale má střechu nad hlavou a nemusí nikde žebrať o jídlo.

Zaplašila nepěkné výhledy a soustředila se na Dellin nesplnitelný sen.

„Zkus jen pomyslet na to, že by se tyto modely nosily v Londýně,“ řekla Isabel.

„Včera jsem při procházce skoro všechny ženy převlékala do vlastních návrhů, samozřejmě v předstávách. Ale na tohle svět ještě není připravený. Ani já. Jednou... jednou třeba bude.“

Isabel vzala její ruku do dlaní a stiskla ji. Tolik přítelkyni přála štěstí! Kdyby měla nějaké vlastní, klidně by se o ně podělila, nebo jí je věnovala celé. Aspoň jedna dívka by prokázala, jaké v ní dřímají schopnosti.

„Mohla bych ti navrhnout svatební šaty,“ vyhrkla Della zničehonic.

„Svatební šaty?“ zhrozila se Isabel. „Víš, že si mě nikdo nevezme. Minulý týden jsme se s tetičkou byly projít v Hyde Parku a mám pocit, že pravá šeptanda teprve začíná. Jakmile se rozkřiklo, že mě teta uvede do společnosti, všechny matky se hned chopily role, aby mě očernily a umetly tak cestu vlastním dcerám. Už teď je o jednu méně...“

„Ne, určitě přeháníš...“

„Věř mi, o tom bych nelhala. A nejsem přece tak iracionální, abych si to jen vymýšlela. Ale dost už o mně. Ještě nám do toho očištění zbývá nějaký čas, musíme jej smysluplně využít. Třeba čtením něčeho poučného a zábavného!“

„Nicholase Nicklebyho!“ vykřikla Della náhle a zase odpěchala do svého pokoje, ze kterého přinesla hromádku sešitových vydání.

„Slyšela jsi o tomto románu Charlese Dickense? Po-dařilo se mi od jedné matčiny přítelkyně získat celé

první vydání, které vycházelo na pokračování v devatenácti dílech! Mám ještě novější, knižní, ale je tak vzrušující číst původní díly a...“ Della se zarazila. Ano, občas se nechala unést nadšením a vášní, ale Isabel ji jistě chápe, před ní nemusí nic předstírat.

„Půjčím ti první dva díly.“

„A nemohla bych si raději přečíst knihu?“ namítla Isabel.

„Ne! Největší kouzlo příběhů na pokračování je v tom, že nemůžeš přeskočit na konec. Dokud nedočteš poslední dvojčíslo, nebudeš mít ani zdání, jak osudy Nicholasovy a jeho rodiny skončí. Slibuji, že nebudeš zklamaná, i když máš víc v oblibě fakta týkající se historie a cestopisy.“

Isabel se pro sešity natáhla a položila je vedle cukrovinek. Ty už ji zase lákaly. A proč by si vlastně nemohla další kousek vzít... Vždyť stejně nebude nikoho zajímat, jestli jí budou šaty v jednom místě těsnější. Ona se neprovdá, kvůli londýnským drbnám je už teď rozhodnuto.

„A strávíš poutavou četbou čekání na první ples. Všechny dívky jsou z toho vystrašené. Ani já nejsem tak statečná, jak jsem doufala. Podívej,“ napřáhla k Isabel ruku. „Vidíš, jak se mi třesou prsty? A co teprve v ten osudný den! Obávám se, že se nebudu moci ani nadechnout.“

„Dello Backerová!“ zahřměla ze dveří vysoká štíhlá postava markýzy Lottie Backerové. Chvatně k děvčatům zamířila a spočítala zákusky na tácu, které byly narovnané blíž k Delle.

„Že ty jsi zase nic nesnědla?!“ S obavou si dceru prohlédla a přimhouřila oči. Měla pocit, že se jí Della během posledních pár týdnů ztrácí před očima. Odmítala jíst a neustále jí připomínala, že nesnese, aby si ji kdokoliv opovržlivě prohlížel.